

λεαται μὲν διάφοροι τὰς ἰδαν εἰς διαφόρους αταστάσεις ἐνεργείας καὶ μεγέθους· πλὴν ὅλοι αταθέτην πᾶσαν δύναμιν γλώσσης, διὰ τὰ μᾶς δώσωσιν ἰδέαν τινὰ τῆς μεγαλοπρεπειᾶς καὶ τοῦ κάλλους τῆς σκηρῆς, καὶ τῶν ὁποίων προξενεῖ θρησκευτικῆς εὐλαβείας ἐντυπώσεων. 'Ενῶ, λέγει εὐγλόττως εἰς ἕξ αὐτῶν, 'ὠμοῦσαν τὰ ὕδατα μὲ τὴν ταχύτητα βέλους ἄνω πρὸς τοὺς οὐρανοὺς, ὁ νοῦς μου ὑπόνετο βιαστικῶς μετ' αὐτῶν εἰς τὴν θεωρίαν τοῦ μεγάλου ἕ παντοκράτορος ΙΕΟΥΑ, παραβαλλόμενα μὲ τὸν ὅποιον ταῦτα, καὶ ὅλα τὰ διεσκοπιζόμενα ἐπάνω τοῦ ἀπείρου διαστήματος τῆς ὑπάρξεως θαύματα, καταφέρονται εἰς ἀπόλυτον οὐτιδανότητα· τοῦ ὁποίου ἢ παντοδύναμος προσταγὴ παρήγαγεν ἐκ τοῦ μηδενὸς κόσμους μυρίους· καὶ τοῦ ὁποίου ἐν μόνον νεῦμα δύναται εἰς μίαν στιγμήν χρόνου ν' ἀφανίσῃ πάλιν ὀλόκληρον τὴν δημιουργίαν.'

ΑΛΗΘΗΣ ΗΡΩΙΣΜΟΣ.

Η ΚΥΡΙΑ ΓΕΝΛΙΣ, (Madame de Genlis), εἰς ἕν τῶν ἀξιολόγων αὐτῆς διὰ τὴν νεολαίαν ποιημάτων, ἀναφέρει παράδειγμα κατασκευτικῆς εὐγνωμοσύνης μιᾶς δούλης νεανίδος, ἣτις ἀφωσιώθη εἰς τὴν ἐκτέλεσιν σκοπιῆς τινός, τὸν ὅποιον συνέλαβε μὲν, ἀλλὰ δὲν ἐξῆσε νὰ κατορθώσῃ, ἢ μακαρίτρια δέσποινα τῆς.

Ἡ πτωχὴ αὐτὴ κόρη ἐμεινεν ὄρφανὴ εἰς τρυφερωτάτην ἡλικίαν. Ἡ κυρία Σ. τὴν ἐλυπήθη, τὴν ἐπῆρεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς, καὶ τὴν ἔδωκε χρηστὴν ἀνατροφὴν, ὥστε μετ' ὀλίγον ἦτον ἱκανὴ νὰ γένη δούλη τῆς. Ἡ φιλόφρων αὐτὴ δέσποινα ἀπέχετο μὲν πολὺ τοῦ νὰ ἦται πτωχία, ἀλλὰ, μ' ὅλον τοῦτο, ἔκαμνε εἰς τοὺς πτωχοὺς μεγάλα εὐεργετήματα. Ἐστοχάσθη δὲ νὰ θεμελιώσῃ σχολεῖον κορασίων, ἕ ἦρχισε νὰ φυλάττῃ, ἀπὸ τὸ ὀλίγον αὐτῆς εἰσόδημα, ποσότητα ἱκανὴν διὰ τὴν σύστασιν αὐτοῦ. Ἄλλ' ἐνῶ εἶχε ταῦτα κατὰ νοῦν, ἐπεσον εἰς ἀσθένειαν ἐπικίνδυνον, ἐγνώρισεν ὅτι τὸ τέλος αὐτῆς πλησιάζει, καὶ ἐλεηνολόγησε πρὸς τὴν νεὰν θεράπαιναν ὅτι ὁ σκοπὸς, τὸν ὅποιον εἶχεν ἐπινοήσῃ, δὲν ἐμελλε νὰ κατορθωθῇ—ὅτι αὐτὴ εἶχε ν' ἀποθάνῃ, καὶ ὅτι σχολεῖον δὲν ἤθελε συστηθῆν. Οἱ λόγοι τῆς ἐβῆκαν ἀληθέστατοι· ἀπέθανε, καὶ μετ' αὐτῆς, κατὰ τὸ φαινόμενον, ἐτελεύτησε τὸ κοινωφελὲς σχέδιον.

Εὐκολα συμπεραίνει καθεὶς πόσον ἐλυπήθη ἡ πτωχὴ νεά, στερηθεῖσα τόσον αἰφνιδίως τὴν παλαιὰν αὐτῆς φίλην. Δὲν ἐξώδευσεν ὅμως πολὺν καιρὸν εἰς ματαιὰς θρηνηλογίας· διαλόγησεν τὸ πνεῦμά τῆς.

ἐμβῆκεν ὡς δούλη ἀλλαχοῦ· διὰ τῆς πλέον αὐστηρᾶς δὲ οἰκονομίας ἐπέτυχε, μετὰ τρία ἔτη, ν' ἀποκτήσῃ τὴν ποσότητα, τὴν ἀπαιτούμενην πρὸς θεμελίωσιν τοῦ σχολεῖου, τὸ ὅποιον ἡ κυρία τῆς τόσον ἐπεθύμει νὰ συστήσῃ. Πεντήκοντα Στεφάνους συνήθροισεν ἡ ἡρωϊκὴ αὐτὴ κόρη διὰ τῆς φιλοπονίας καὶ ἀρησαστίας τῆς.

Ἔστειλε δὲ τὰ χρήματα ταῦτα ὁμοῦ μὲ μίαν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν ἱερέα τοῦ χωρίου, παρακαλοῦσα αὐτὸν νὰ βάλῃ εἰς πράξιν τὸν σκοπὸν τῆς μακαριτρίας κυρίας τῆς· ἕ προσθέτῃσα, ὅτι αὐτὴ ἐκείνη ἤθελε φέρειν τὸ ἀργύριον, ἀλλὰ δὲν τῆς εἶχεν ἀπομείνειν ἀρκετὸν διὰ τὰ ἔξοδα τῆς ὀδοπορίας.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

ΜΕΣΑΝΥΚΤΑ ἐσήμερον, καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν Ὁ λύχνος χύνει τρέμον φῶς καὶ λάμψιν ἀπαισίαν· Καὶ εἰς τὰ βάθη τοῦ βωμοῦ τοῦ κλαυθμηροῦ κ' ἐξήμου Μοσχοβολεῖ θυμίαμα λιβαίου νεκρωσίμου.

Εἰς τῆς νυκτὸς τὴν σιωπὴν μὲ τεθλιμμένας φρένας Προσεύχεται καὶ ἀγρυπνεῖ μεταξύ τάφων ἑνας· Τίς εἶν' αὐτός;—ὁ ποιητὴς ὁ ζῶν χωρὶς ἐλπίδα, Καὶ βαρυνθεὶς τὸν βίον σου, καὶ κλαίων τὴν πατρίδα.

Τὸ μέτωπόν σου κατηφές, ὡς τῶν μηνμάτων λύχνος, Τοῦ ἐσωτερικοῦ φωτὸς ἀφίνει ἔξω ἴχνος· Ὡς τάφος στέκει ἀφανὸς, καὶ τὸ μείδιμά σου Μείδιμα εἶναι νεκροῦ, καὶ γέλως τοῦ θανάτου.

Ἄν ποῦς ἐδῶ συγγενικός τὰ ἴχνη σου ζητήσῃ, Τί ἔγινεν ὁ ποιητὴς, κανεῖς ἂν ἐρωτήσῃ, Ἄς τὸν εἰπῇ ὁ ἱερεὺς τῆς ἐκκλησίας ταύτης, Ἄμμένα ἦν' ἐδῶ γλυκὺν ὁ ναυαγῆσας ναύτης.

Πολλάκις ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς ὑψηλῆς φιλόρας Τὴν μελωδίαν ἔχυνε τῆς κλαυθμηρᾶς τοῦ λύρας, Καὶ θνήσκων πανηγύριζε τὴν θνήσκουσαν πατρίδα· Ἐπὶ τὸ δένδρον τῆς ἀγάπης σου χθὲς ὅμως δὲν τὸν ἶδα.

Καὶ σήμερον τοῦ οἴκου σου πᾶς θυρᾶς ἀνογμένης Τὰς εὐρον . . . κ' ἶδα νεκρῆς λαμπάδας ἀναμμένης· Τὸν ἔφεραν εἰς τὸν ναὸν μὲ λύπης βραδὺ βῆμα· Πλησίασε καὶ κύσταζε εἰ ἔγραψαν ἔς τὸ μνήμα—

Ἔνσταθα κεῖται ὑπ' αὐτὸν τὸν ἕνα τῆς γῆς πῆχυν Ἀγνώριστος τις ποιητὴς ἔς τὴν ὄξαν κ' εἰς τὴν σύχυν Ἀμαρτωλὴν καὶ ἀσθεὴν καρδίαν εἶχεν ἴσως, Πλὴν δὲν ἐγνώρισε ποτὲ τὸν φθόνον καὶ τὸ μῖσος.

Ἄπὸ τὴν πλέον τρυφερὰν κ' ἀβίαν ἡλικίαν Ἀγνὸν συνέλαε ἔρωτα πρὸς τὴν ἐλευθερίαν· Καὶ εἰς τὴν γῆν νὰ τὴν ἰδῇ ὀπίσταν ἀπελπίσθη, Ἐστράφη πρὸς τὸν οὐρανὸν, κ' ἐκεῖ ἐλμεινίσθη. Π. ΣΟΥΤΕΟΣ.

ΠΑΝ τὸ μὴ τίμιον εἶναι ματαιότης, ἕ χωρὶς ἐπιτηδὴν εὐσέβειαν δὲν ὑπάρχει στερεὰ σοφία.